

1512-1
Sazochek Václav
Lukavec 40
p. Lovosice

Věrná



STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník VI. — Číslo 37

V Žatci dne 5. října 1951

Cena 3 Kčs

Den čs. armády

Letošní Den československé armády se stane dnem, kdy se náš pracující lid seznámí s výsledky budování naší armády za uplynulý rok, s novým, radostným životem vojáků, s mírovým posláním naší armády a s pokrokovými bojovými tradicemi, z nichž naše dnešní lidově demokratická armáda vyrostla.

6. říjen — Den čs. armády — nebyl vybrán náhodně. V tento den, před sedmi lety, 1. čs. armádní sbor v SSSR spolu s jednotkami Sovětské armády u Dukly vstoupil na území Československé republiky. Tento den stal se tak počátkem našeho osvobození. Ve slavných bojích u Dukly, kde naši vojáci po boku příslušníků Sovětské armády se bili nejen za osvobození, ale též za lepší uspořádání nové republiky, byly vybojovány a vytvořeny předpoklady pro nastolení řádu budujícího socialismus. Boje o Duklu jsou součástí našich bojových tradic, tradic revolučních lidových bojovníků. V těchto bojích se zrodily též zárodky naší nové armády, v níž můžeme uskutečňovat a také uskutečňujeme zásady lidové obrany vlasti, které již v r. 1936 vytýčil a za které bojoval dnešní vrchní velitel čs. branné moci a prezident republiky Klement Gottwald.



Ministr Nepomucký na tradiční dočesné v Žatci

V neděli 16. září t. r. se v Žatci konala tradiční slavnost ukončení sklizně chmele — dočesná. K shromážděným zemědělcům, členům jednotných zemědělských družstev a ostatním občanům žatecké chmeleářské oblasti, promluvil ministr zemědělství Josef Nepomucký.

Po projevu ministra zemědělství Josefa Nepomuckého byl nejlepšímu jednotnému zemědělskému družstvu v žateckém okrese, družstvu v Liběšicích, které překročilo plánované dodávky nad 135 procent, odevzdán Rudý prapor, věnovaný okresním výborem KSČ v Žatci. Na snímku: Ministr zemědělství Josef Nepomucký v přátelském rozhovoru se členy JZD v Liběšicích, jimiž jsou v převážné většině volynští krajané z Kvasilova.

Předsedou JZD v Liběšicích je krajan Jaroslav Perný.

Den čs. armády je připomínkou, že osvobození nám přinesla Rudá armáda. Proto bude manifestací nerozborného přátelství se Sovětským svazem, manifestací neochvějné vůle všeho lidu přispívat k utužení míru na celém světě a zvýšit úsilí při budování socialismu a tím upevňovat obranyschopnost naší země. Bude symbolem úřadnosti dělníků a rolníků s příslušníky armády. V armádě samotné pak bude manifestací vůle ještě usilovněji a účinněji

budovat naši armádu podle vzoru vítězné Sovětské armády a manifestací pevného odhodlání bránit to, co lid buduje.

Za uplynulý rok prošla naše armáda hlubokým obrodným procesem. Zavedením nových řádů, vycházejících ze zkušeností Sovětské armády z Velké vlastenecké války, byla zvýšena bojová připravenost. Neustále se zvyšuje péče o vojáky, a to jak po stránce materiální, tak i po stránce kulturní a politické. Byla upevněna jednotnost

v bojové a politické výchově, která je zaměřována k zvýšení bojeschopnosti naší armády. Dosavadní zkušenosti z budování armády jsou zárukou, že moderní zbraně, které náš pracující lid dává své armádě, se dostanou do rukou neochvějných obránců vlasti.

Den čs. armády bude výstrahou pro všechny podněcovatele nové války a posílí hrdé sebevědomí pracujícího lidu, který chce v míru vybudovat základy šťastné budoucnosti pro sebe a své potomky.

Na cestě budování socialismu

Poválečný rozvoj zemí střední a jihovýchodní Evropy — Polska, ČSR, Maďarska, Rumunska, Bulharska a Albánie — uskutečňujících budování základů socialismu, znovu výrazně potvrzuje přednosti plánovaného socialistického systému hospodářství před systémem kapitalistickým. Zatím co SSSR a země lidové demokracie rychlým tempem rozvíjejí své hospodářství, zvyšují materiální a kulturní úroveň svých národů, agresivní blok imperialistických zemí, vedený Spojenými státy, snaží se zachránit kapitalistické hospodářství před krizí zesilováním útisku a vykořisťováním pracujících, jakož i přípravami k nové světové válce.

Cesta industrialisace je cestou socialismu.

Komunisté a dělnické strany zemí lidové demokracie vedené učedníkem Lenina-Stalina o přechodu od kapitalismu k socialismu, vedou své národy cestou industrialisace, cestou socialismu.

V předválečných letech skoro všechny země střední a jihovýchodní Evropy byly agrárně-surovinovými přívěsky imperialistických mocností. V hospodářském životě těchto zemí vládl cizí kapitál, který je zbavoval hospodářské samostatnosti a pracující vystavoval dvojímu vykořisťování, nezaměstnanosti, hladovění a bídě. Tyto země osvobozené sovětskou armádou od německo-fašistické okupace a opírající se o podporu a pomoc Sovětského svazu, se vyva-

rovaly intervence americko-anglických imperialistů a nabyly možnosti ubránit svou státní samostatnost a přistoupit k hospodářskému a kulturnímu budování. Po zřízení lidové demokratického režimu plněním funkcí diktatury proletariátu, lidové vlády navždy skoncovaly s anglo-americkým otrokářstvím a provedly řadu důležitých revolučních opatření: znárodnění velkého a středního průmyslu, do-pravnictví, bank, monopol zahraničního obchodu a pozemkovou reformu. Lidové vlády měly podporu drtivé většiny lidu. Tím byla vytvořena pevná základna pro řešení velkých úkolů společenského přetvoření na cestě k socialismu.

Rozvoj národního hospodářství v zemích lidové demokracie probíhá podle plánu. Země lidové demokracie po uskutečnění hospodářské obnovy v rámci prvních, krátkodobých hospodářských plánů přistoupily k rekonstrukci veškerého národního hospodářství na základě industrialisace. Hlavními úkoly nynějších pětiletých nebo šestiletých hospodářských plánů je překonání technicko-hospodářské zaostalosti, vybudování základů socialismu a upevnění schopnosti obrany země pomocí socialistické industrialisace.

Bulharsko bylo v minulosti zaostalou agrární zemí. V průmyslové výrobě byla zaměstnána méně než jedna desetina obyvatelstva. Podle bulharského pětiletého plánu (rok 1949—1953) průmyslová

výroba roku 1953 překročí úroveň výroby z roku 1948 o 120% a předválečnou téměř trojnásobně. Během pětiletky stoupne průmyslová výroba 2,2krát a výroba výrobních prostředků 3,2krát.

Rumunsko bylo v předválečných letech agrárně-průmyslovou zemí. Jako ve většině zemí střední a jihovýchodní Evropy udržovaly se v zemi přežitky feudálních poměrů. V průmyslové výrobě byla zaměstnána jedna pětina všeho obyvatelstva. Rumunské národní hospodářství si vytklo úkol v letech první pětiletky (1951—1955) zvýšit celkovou průmyslovou výrobu 2,5krát, zvýšit výrobu metalurgie barevných a černých kovů o 143 procent, těžbu ropy o 83%. Současně byl schválen desetiletý plán elektrisace země. Během pětiletky budou postaveny desítky nových velkých strojírenských závodů.

Polský šestiletý plán (1950 až 1955) bude znamenat podle slov presidenta Bieruta „skok vpřed o celou epochu“. Plán stanoví tavbu 4,6 milionů tun oceli, což je 3,2krát více než činila tavba v roce 1938. Během šestiletky bude postaveno 250 velkých průmyslových podniků. Těžba kamenného uhlí bude činit 100 milionů tun.

Nové rezervy — nové možnosti.

Jak ukázaly zkušenosti prvních let provádění národních hospodářských plánů, lidové demokratické země mají k dispozici stále vzrůstající

možnosti a rezervy, které dovolu-
jí překračovat původně stanovené
tempo rozvoje. V Bulharsku již v
tomto roce dosahuje výroba 97,3%
úrovně stanovené pro rok 1953, t.
j. poslední rok pětiletky. V Česko-
slovensku úkoly původní varian-
ty pětiletého plánu těžby uhlí, tav-
by oceli a výroby lehkého průmys-
lu budou splněny již v tomto roce,
to jest o dva roky dříve, než bylo
stanoveno.

Nedávno zvýšené úkoly maďar-
ské pětiletky určují rozšíření ka-
pitálových investic na 80 až 85
miliard forintů místo původně sta-
novených 51 miliard. To umožní
provedení industrialisace země v
ještě rychlejším tempu. Maďarský
pětiletý hospodářský plán si vy-
tkl úkol položit základy socialis-
mu, učinit ze zemědělské země ze-
mi s rozvinutým průmyslem a s
rozvinutou zemědělskou výrobou.
Celková úroveň průmyslové výro-
by v posledním roce pětiletky bu-
de třikrát vyšší než výroba v ro-
ce 1949 (původně bylo plánováno
zvýšení 1,9krát). Výroba těžkého
průmyslu vzroste téměř čtyřnásob-
ně.

Československý průmysl se před
válkou opíral o jednostranně rozvi-
nutý lehký průmysl, o vývoz spo-
třebního zboží — textilií, obuvi,
skleněných výrobků atd. Vlastní
surovinovou základnu Českoslo-
vensko nemělo a suroviny pro leh-
ký průmysl bylo nuceno dovážet
z ciziny. Lidově demokratická vlá-
da se nemohla smířit se závislostí
československého hospodářství na
tržích kapitalistických zemí. ÚV
KSČ poukázal na nezbytnost po-
kud možno největšího rozvoje těž-
kého průmyslu — metalurgie a
těžkého strojírenství. Koncem pět-
iletky (1949—1953) vzroste celko-
vá průmyslová výroba v Česko-
slovensku o 70%, při čemž výroba
těžkého průmyslu překročí úroveň
z roku 1948 o 131% místo o 66%,
jak bylo původně stanoveno.

Správná politika komunistických
a dělnických stran, pomoc SSSR a
použití sovětských zkušeností při
hospodářské výstavbě umožnily
pracujícím v lidové demokratic-
kých zemích dosáhnout význam-
ných úspěchů v oblasti industriali-
sace. Rychle roste průmysl, vzni-
kají nová průmyslová města, že-
lezniční tratě, hydroelektrárny a
přehrady. Výroba těžkého průmys-
lu v Československu překročila v
roce 1950 úroveň výroby z roku
předcházejícího o 15,6%. Hodnota
výroby středního a těžkého prů-
myslu v Polsku stoupla o 26,1%.
Počátkem tohoto roku průmyslová
výroba v Maďarsku překročila před-

válečnou úroveň dvakrát, v Bul-
harsku 2,5krát, v Albánii 4,5krát.
Polsko zvýšilo svůj průmyslový
potenciál více než 3,5krát. V ze-
mích lidové demokracie bylo po-
staveno na sta nových podniků pro
tavení a válcování kovů, pro vý-
robu složitých moderních strojů,
které dříve byly dováženy z cizí-
ny.

Vysoké tempo hospodářského roz- voje.

Nepřetržitý vzestup národního
hospodářství a vysoké tempo hos-
podářského rozvoje jsou zákonem
nového společenského zřízení. Bě-
hem plnění národohospodářských
plánů se projevovaly stále vzrůsta-
jící tvůrčí síly dělnické třídy v ze-
mích lidové demokracie, bojující
pod vedením komunistických a dě-
lnických stran za rychlé tempo v
rozvoji těžkého průmyslu a za in-
dustrialisací.

Priznačným rysem nového po-
měru dělnické třídy, osvobozené z
jařma kapitalistického vykořisťo-
vání, k práci, je stále vzrůstající
masové hnutí pro úspornost ve vý-
robě, šetrné používání státních fi-
nančních prostředků, zvyšování vý-
robnosti práce a plnění národohos-
podářských plánů před stanovenou
lhůtou. Soutěžení ve výrobě se stá-
vá opravdu masovým hnutím. V
Maďarsku na příklad se zúčastni-
lo v roce 1950 socialistického sou-
těžení 74% dělníků v továrnách
a závodech, v Československu ví-
ce než 65%. V Bulharsku se zú-
častnilo předmjárového soutěžení 80
procent dělníků.

Vzrůstající důchody ze státních
podniků, z vnitřního i zahraničního
obchodu, prostředky získané ú-
věrovou a finanční soustavou, ja-
kož i stále omezování parazitní
spotřeby kapitalistických živlů, to
vše slouží věci industrialisace.

Boj pracujících v zemích lido-
vé demokracie za rychlé tempo in-
dustrialisace je diktován vnějšími
i vnitřními činiteli. Svobodné ná-
rody usilují o to, aby co nejrychle-
ji likvidovaly technicko-hospodář-
skou zaostalost, aby se jejich ze-
mě staly mocnými, vysoce průmys-
lovými, kulturními, bohatými stá-
ty. Socialistická industrialisace
přetvaruje tvářnost těchto zemí a
stanoví pevné hospodářské základy
socialismu. Socialistická cesta roz-
voje umožňuje zemím lidové demo-
kracie rychle zvyšovat národní
důchod, zvyšovat rovněž materiál-
ní a kulturní úroveň pracujících a
pečovat o zdravotnictví obyvatel-
stva. Socialistická industrialisace v

zemích lidové demokracie posilu-
je postavení dělnické třídy, zesilu-
je svazky mezi dělníky a rolníky
a napomáhá ještě pevnějšímu sem-
knutí dělníků kolem komunistic-
kých a dělnických stran. Úspěchy
lidové demokratických zemí vyni-
kají ještě více, srovnáme-li je s
katastrofálním postavením, do kte-
rého uvrhla Jugoslávii fašistická
Titova klika.

Bratrská pomoc SSSR.

Hospodářský rozvoj zemí lidové
demokracie je značně ulehčen tím,
že tyto země mají široké hospodář-
ské spojení se Sovětským svazem
a vzájemně mezi sebou. Tyto vztá-
hy se pronikavě liší od vztahů me-
zi kapitalistickými zeměmi. Kapi-
talismus nezná jiných forem vztá-
hů kromě vztahů utištěných k u-
tiskovatelům. Tuto věc nově potvr-
dil otrokářský Marshallův plán,
jehož pomocí si USA podrobily
hospodářsky i politicky evropské
kapitalistické země.

Hospodářské svazky zemí lidové
demokracie a SSSR se opírají o zá-
sadu rovnoprávnosti, vzájemné po-
moci a přátelství národů. Nejvý-
značnejším rysem sovětské pomoci
je to, že upevňuje národní a státní e-
xistenci zemí lidové demokracie a
zaručuje jejich technicko-hospodář-
skou nezávislost na kapitalistic-
kých zemích. SSSR dodává zemím
lidové demokracie nejdůležitější
druhy strojního zařízení a průmys-
lových surovin. Zvláště velkou ce-
nu mají každým rokem vzrůstající
dodávky sovětských kompletních
zařízení pro metalurgické kombi-
náty, chemické závody, hydroelek-
trárny, doly a jiné průmyslové
objekty. Různé formy bratrské po-
moci hospodář. a kultur. spoluprá-
ce se Sovětským svazem umožňují
zemím lidové demokracie jítí pev-
ně vpřed na cestě budování socia-
lismu.

* * *

Na cestě socialistické výstavby
se země lidové demokracie setká-
vají ještě s mnohými potížemi. In-
dustrialisace v těchto zemích pro-
bíhá za zostřeného třídního boje.
Agenti imperialistů, Titovy fašis-
tické kliky, kulaci a jiní nepřáte-
lé lidové vlády osnují spiknutí, sa-
botáže a teroristické akce proti ak-
tivním činitelům nového zřízení.
Avšak nepřátelské pikle se rozbi-
jí o bdělost dělnické třídy, vycho-
vané v duchu pevného přátelství
se SSSR.

Podle čas. „Pravda“

TITOVSKÁ JUGOSLAVIE

nástroj amerických agresivních plánů

Američtí imperialisté již nejednou prohlásili, že považují Balkán za jednu z nejdůležitějších strategických oblastí v Evropě. V této oblasti se opírají o Turecko, Řecko a Jugoslávii, tedy tři země, které mají protilidové vlády a které stojí zcela ve službách Wall Streetu.

Američtí imperialisté již dávno se netají tím, že Titova klika je loutkou státního departmentu USA. Koncem roku 1950 americký kongres schválil návrh na poskytnutí pomoci Jugoslávii ve výši 38 mil. dolarů. Při této příležitosti rozprava v kongrese ukázala, že tuto pomoc Jugoslávie obdržela proto, aby dala k dispozici americkým podněcovatelům války svou armádu. I nejlakotnější američtí senátoři uznali, že je to pro USA dobrý obchod.

V zasedání zahraničního výboru americké sněmovny reprezentantů republikán Fulton se otázel Acheson, zda-li lze mít důvěru k tomu, že jugoslávské divise budou bojovat na straně amerických imperialistů. Acheson prohlásil, že „pokud Tito zůstane v čele jugoslávské vlády, tyto divise budou stát na americké straně.“

Titova klika obnovila v Jugoslávii kapitalistické poměry. Zbavila jugoslávský lid všech revolučních vymožeností a vydala zemi na pospas americkým a anglickým monopolům.

V únoru r. 1951 Eden v rozpravě o zahraniční politice labouristické vlády v dolní sněmovně vytkl labouristickým ministrům, že podporují Jugoslávii nedostatečně. V březnu r. 1951 podle francouzského listu „Combat“ bělehradská vláda důtklivě požádala tři západní mocnosti, aby poskytly Jugoslávii vhodný vojenský materiál pro účely modernisace celé armády. Francouzská vláda skutečně uzavřela s Jugoslávii v dubnu r. 1951 „obchodní dohodu o dodávkách výzbroje“.

Američtí podněcovatelé války chystají se využít bělehradské kliky k uskutečnění svých agresivních plánů a současně pomlouvají země lidové demokracie a obviňují je z úmyslu napadnout Jugoslávii. Pod rouškou této lži se narych-

lo organisuje osa Bělehrad—Athény—Ankara. Do Athén již přibyl jugoslávský vyslanec a do Bělehradu přibyl vyslanec řecký. Vojenští zástupci Bělehradu a Ankaru měli již porady, na nichž bylo jednáno o otázce jugoslávsko-tureckého vojenského spojení.

Válečná hysterie vyvolaná na Balkáně americkými imperialisty nabyla v Jugoslávii počátkem tohoto roku zvlášť ostré povahy. Došlo k četným případům porušení hranic zemí sousedících s Jugoslávii.

Počátkem tohoto roku byly v Jugoslávii uspořádány velké manévry, jichž se zúčastnili i vojenscí přidělenci Spojených států a Anglie, kteří se tak přesvědčili o stavu titovské armády. Je příznačné, že americký časopis „Life“ otiiskl snímky těchto manévru s poznámkou: „Náš nový spojenec“.

Bělehradští vládcí ve snaze zalíbit se americkým pánům vyslali již stovky jugoslávských vojáků do Koreje. Jugoslávský rozpočet na r. 1951 věnuje plných 75% svých výdajů na vojenské účely a na vydržování obrovského špiónského a policejního aparátu.

V únoru letošního roku přijel do Bělehradu na inspekci spolupracovník státního tajemníka USA G. Perkins, který při této příležitosti prohlásil: „Udržení moci v rukou Titových má velký význam pro obranu zájmů USA a západoevropských spojenců“.

Časté návštěvy amerických generálů, diplomatických zástupců v Jugoslávii, manévry jugoslávské armády a zuřivě protisovětské projevy bělehradských vládců, to vše jasně ukazuje, že imperialisté určili Titově klice ve svých plánech vyprovokování války na Balkáně důležitou úlohu. Jugoslávské divise jsou vyzbrojovány americkými zbraněmi a jsou cvičeny německými odborníky ze řad propuštěných válečných zločinců k přepadení zemí lidové demokracie.

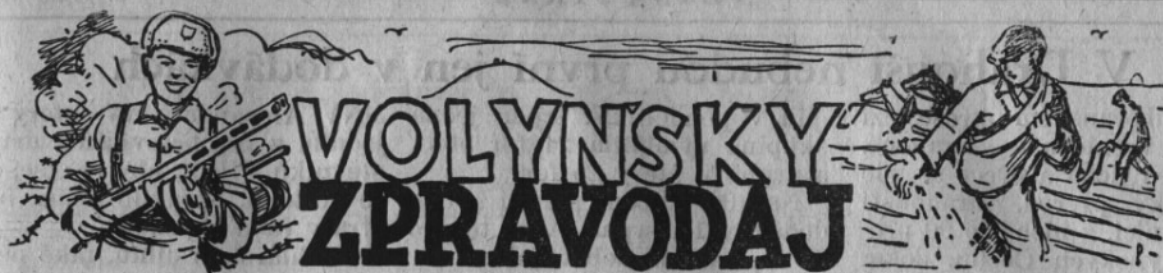
Pomahači amerických podněcovatelů války na Balkáně — řečtí, turečtí a jugoslávští fašisté již ani neskrývají útočný ráz svého poslání. Řecký ministerský předseda Venizelos v rozmluvě s listem „Daily Mail“ dne 19. února 1951

prohlásil, že Jugoslavie, Řecko a Turecko se musí plně připravit na zahájení války. Musí být připraveny nejen na to, že budou hájit své území, nýbrž i na útok. Zahraněčně-politické linii balkánských přísluhovačů amerických agresorů plně odpovídá i jejich vnitřní politika. Titova banda způsobila úplný rozvrat hospodářského života v zemi. Pro nedostatek surovin, které vyváží za oceán, většina jugoslávských podniků pracuje jen na čtvrtinu své výrobní schopnosti. Zemědělská výroba poklesla o 30%. Tyto věci vedly k tomu, že rozpočet skončil schodkem 60 miliard dinarů. Titovská klika tiskne stále nové bankovky a přispívá tím k dalšímu rozšíření inflačního procesu. V posledních letech ceny zboží široké spotřeby vzrostly sedmkrát. V zemi rychle roste nezaměstnanost. V r. 1950 bylo bez práce 170.000 dělníků, mezi nimi 49.000 stavebníků.

Tito ve skutečnosti likvidoval znárodnění průmyslu a dopravnictví a otevřel dokořán dvěře zahraničnímu kapitálu. Nyní všechny zinkové a olověné doly patří americkému trustu „Anaconda Copper Mining Company“ a bauxitová ložiska trustu Mellonovu. Závod vyrábějící lehké automobily poblíž Mariboru je řízen dvěma zástupci amerického trustu „General Motors“. Práva na těžbu nafty na území Jugoslavie získala společnost „Continental Supply Incorporated“. Rafinerie v Bosenském Brodu a ve Rjece přešly do rukou společnosti „Foster Weller Corporation“. Podle amerického tisku v r. 1948 obdržel Tito od amerických bank a vlády půjčku ve výši 102 milionů dolarů a od anglické vlády půjčku ve výši 8 milionů liber sterlingů.

Obyvatelstvo Jugoslavie se však zapojuje stále více do hnutí odporu proti Titovi. V průmyslové výrobě i zemědělství se provádějí sabotáže a také v armádě roste aktivní odpor proti režimu. V titovských vězeních trpí 20.000 důstojníků, poddůstojníků a vojáků. Američtí imperialisté zřejmě mohou spoléhat jen na titovské bandity, špióny a vrahy.

Podle čas. „Pravda“



Zprávy svazu

Upozornění pro invalidy I. čs. armádního sboru v SSSR

1. Stává se, že někteří invalidé nejsou spokojeni s provedenou lékařskou prohlídkou a se stanoveným procentem invalidity.

Upozorňujeme je, že mají možnost se odvolat k ministerstvu pracovních sil žádostí zaslanou státnímu úřadu pro válečné poškození v Praze nebo v Brně (podle místa pobytu).

Pro ty, kterým by sestavení odvolání činilo potíže, otiskujeme vzorec žádosti.

Vzorec č. 1

Vaše jméno, příjmení a adresa
Věc: odvolání proti výměru č.
V dne 1951
P. T.

Stát. úřadu pro váleč. poškození
v

Na základě § 76 zák. č. 164/46 Sb. podávám odvolání k ministerstvu pracovních sil proti výměru státního úřadu pro válečné poškození v ze dne 19... č., kterým na podkladě lékařské prohlídky ze dne byl jsem uznán válečným invalidou s % pro tyto následky osobního poškození: (vylicít podle výměru).

Odvolávám se proti tomuto výměru, vydanému na základě provedené prohlídky, jejíž výsledek neodpovídá skutečnosti, neboť stav přiznaných chorob (vad) je horší a stále se zhoršuje.

Proto žádám, abych byl prohlédnut odborným lékařem a posouzení rozsahu a stupně poškození bylo přezkoušeno odvolávací komisí a aby byl vydán nový výměr o zaopatření.

Ve výměru jest uvedeno, že choroba (vada): byla zhoršena vojenskou službou. Toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť tato choroba (vada) vznikla při výkonu vojenské služby v době války. Nabízím tyto důkazy:

Dále se nepřiznává choroba (vada): a je uvedeno, že ne-
vznikla vojenskou službou.

Žádám, aby tato choroba (vada)

byla rovněž přiznána za válečné poškození, ježto vznikla vojenskou službou. Prokazují to tím, že

Podpis.

2. Zvýšení invalidního důchodu pro zhoršení následků poškození.

Zvýší-li se ztráta výdělečné schopnosti invalidovy následkem zhoršení jeho uznaného poškození (nemoci), má invalida nárok na přiznání nebo zvýšení přiznaných zaopatřovacích požitků podle stupně ztráty výdělečné schopnosti, stanoveného státním úřadem pro válečné poškození.

Zaopatřovací požitky lze zvýšit pouze tehdy, nejde-li o zhoršení následků uznaného poškození (choroby), jež se pravidelně dostavuje při dosažení vyššího věku.

Příhlášku o zvýšení zaopatřovacích požitků lze podati teprve po uplynutí jednoho roku od poslední lékařské prohlídky, ledaže invalida osvědčí, že skutečně došlo ke zhoršení následků poškození zdraví.

Má-li u některého z válečných invalidů místo shora popsané zhoršení zdravotního stavu, může žádat o novou lékařskou prohlídku a zvýšení invalidních zaopatřovacích požitků žádostí, jejíž vzorec otiskujeme:

Vzorec č. 2

Jméno, příjmení a adresa
Věc: invalidní výměr č.
žádost o lékařskou prohlídku
V dne 1951
P. T.

Stát. úřadu pro váleč. poškození
v

Na základě § 62 zák. 164/1946 Sb. žádám o zvýšení zaopatřovacích požitků.

Od poslední lékařské prohlídky se následky mého poškození podstatně zhoršily, takže dosavadní odhad ztráty výdělečné schopnosti neodpovídá mému nynějšímu zdravotnímu stavu (ztráta mé výdělečné schopnosti se zvýšila).

U poslední lékařské prohlídky jsem byl dne 19... a byl jsem uznán % práce neschopen.

Následky mého válečného poškození se zhoršily takto: (vylicít toto zhoršení).

Došlo tedy skutečně ke zhoršení následků poškození zdraví tak, že se zvýšila ztráta mé výdělečné schopnosti následkem zhoršení uznaného poškození.

Vlastnoruční podpis

Tuto žádost má potvrditi ošetřující lékař. Není třeba stanovení procenta. Pouhé potvrzení lékaře nestačí. Musí být udáno, v čem zhoršení spočívá.

Žadatel proto nechť lékaře na toto poučení upozorní.

Co je hospodářsko-technická úprava půdy?

Na dotazy některých krajanů-zemědělců podáváme toto stručné vysvětlení:

V obcích, kde chtějí mít větší sklizeň, rozhodují se pro hospodářsko-technickou úpravu půdy. Je to scelení malých a roztržštěných polí ve velké lány bez mezí. Na těchto lánech se potom zavádějí střídavé osevní postupy. Rozdělení scelených polí do honů dává členům družstva možnost přejít na druhý nebo třetí typ JZD. Tam mohou v daleko lepších podmínkách a podle zásad provozního řádu půdu dokonaleji obdělávat a společně hospodářit.

Kurs ČsČK v Žatci

Československý Červený kříž v Žatci zahájí dne 2. X. 1951 základní samaritský kurs pro muže a ženy od 16 let v místnostech okresní úřadovny ČsČK Žatec, Alešova ul. (proti Okr. nár. poj.). Tento kurs jest bezplatný, zápisné Kčs 50,— a bude 2krát týdně, vždy večer.

Příhlášky přijímá okresní úřadovna ČsČK v Žatci, tel. 237.

Sbor starších pravoslavné církve v Tisé pořádá v sobotu dne 13. října 1951 v sále komunálního podniku „Pošta“ taneční zábavu. Čistý výtěžek z této zábavy bude věnován na opravu modlitebny pravoslavné církve v Tisé.

Na žádost našich krajanů v Tisé upozorňujeme na tento podnik volyňské Čechy v blízkém i dalším okolí. Účast na zábavě lze spojit s návštěvou krásných přírodních partií v okolí Tisé.

V Drahouši nebudou první jen v dodávkách

Na podbořanském okrese leží nevelká vesnička — Drahouš. Na pohled tichá a přece se zde děje velký přerod. Drahouští družstevníci, z nichž je 90 procent volyňských Čechů, dokazují svým příkladem, že cesta k socialismu na vesnici vede přes zemědělská družstva. Dokazují, že JZD je tou formou, která spojuje a zlaďuje osobní zájmy rolníků se zájmy společnými.

A nejen to, drahouští družstevníci za pomoci místních občanů vyhrávají bitvu o zrna v letošních žních. Dokazují činy, že jsou opravdovými bojovníky nejen za lepší a šťastnější život na naší vesnici, ale i v boji za mír. JZD v Drahouši je na nejpřednějších místech v podbořanském okrese — 29. srpna již měli splněny své dodávky na 130%. „A to není naše poslední slovo,“ říkají družstevníci.

Jak dosáhli a dosahují družstevníci svých úspěchů

Je to především organisovaná práce na zásadě pracovních skupin a využití zkušeností ze Sovětského svazu. Pod vedením předsedy JZD soudruha Procházky pracují 3 skupiny. Jedna pracuje v živočišné výrobě a dvě v polní. Dobře vede svou skupinu soudruh Janoušek, který dělal již v SSSR brigádyra v kolchoze. Zkušenosti přenášejí i do druhé skupiny, s níž jeho soutěží. Práce jde kupředu a výsledky jejich snahy se projeví a dále projevují. Dobře organisovanou práci dokázali žně splnit i přes počáteční nepříznivé počasí do začátku září.

Žně začaly v Drahouši 6. srpna. STS, Jesenice jim posekala 25 ha žita a 20 ha ovsu. Ostatní si posekali sami. 13 mužů a 14 žen pracuje v družstvu. Bez pomoci brigád, jen za pomoci místních občanů, provedli letošní žňové práce. Ve své práci docílili řadu dobrých výkonů. Tak za jeden den 24 lidí postavilo panáky na 25 ha. Při svozu za jeden den se šesti potahy svezli do stohu 72 for ječmene. Při výmlatu v soutěži sku-

pin v pondělí 27. srpna jedna skupina vymlátla 24 for obilí a druhá v úterý 25 for.

Na 100 procent splnili svoje dodávky 17. srpna. A na to rádi vzpomínají, neboť, jak se říká, „vypálili druhým rybník“. Bylo to tak: dozvěděli se, že JZD Švihov a JZD Klečtná chtějí splnit na 100 procent 17. srpna. „To znamená, že budou na okrese první. Nám schází vymlátit ještě 140 q. A to zas ne — jednou jsme si řekli, že budeme na okrese první my, a také budeme.“ A tak hukot mlátičky bylo 16. srpna slyšet v Drahouši až do půl druhé v noci. A druhý den zas již od 7 hodin ráno byli všichni u mlátičky. A výsledek: v půl desáté ráno 17. srpna splnili dodávky na 100 procent.

Zatím rozhlasový vůz čekal na kraji Podbořan, které ze soutěžících družstev přijede první. Zda JZD Švihov nebo Klečtná. Předseda z Drahouše se k němu pomalu přisouval a dobrácky se ptal soudruha Nersty, na koho čeká. Když dostal odpověď, že na vítězné JZD, klidně mu řekl: „Už čekat nemusíš, první jsme my.“ — JZD Švihov splnilo na 100 procent až v 17,30 hodin a JZD Klečtná až ve 22 hodiny.

Následují ve všem svůj veliký vzor — sovětské kolchozníky

„Nechceme být první na okrese jen v dodávkách, ale ve všem,“ říkají Drahouští. A slovo uvádějí v čin. Při vši práci na poli najdou ještě volný čas a pracovní síly na jiné práce. Bourají staré stavení, které hyzdí vzhled obce. Provedli adaptaci jednoho chléva na prasečnick pro 18 prasnic. Dokončují stavbu společného kravína pro 100 kusů hovězího dobytka. V plánu mají dále přestavbu stodoly na výkrmnu vepřů.

Pro drůbežárnu pro 800 slepic již udělali planýrku. A aby měli do ní základní hejno, vypěstovali si 450 kuřat. Zařídili si moderní kovárskou a zámečnickou dílnu — je v ní kovářská výheň, stroj na autogenní sváření. Dílnu vede předseda

MNV Alexandr Nový, který je jedním z nejobětavějších družstevníků. Hledí, aby se vše, co se poškodí, opravilo doma, bez ztráty času a peněz.

Truhlářskou dílnu, také pěkně zařízenou, vede soudruh Mauler Vladimír. Ač již není žádný mladík a dech mu již tak dobře neslouží, pracuje neúnavně a dělá všechny truhlářské práce, které jsou potřeba pro lepší výstavbu družstva. Ač se všichni v družstvu snaží, jemu se to zdá ještě málo. Říká, že by se mohlo udělat ještě víc. Srovnává stále tempo práce v družstvu s výkony, které viděl a sám dělal v kolchoze, jehož byl v SSSR členem a není s tím stále ještě spokojen. „My jsme nezačínali mlátit v 7 hodin,“ říká, „ale hned jak sluníčko vyšlo. A přestávalo se, až když nebylo na práci vidět. Úrodu domů pod střechu, vymlátit, odevzdat, a pak když tyto úkoly byly splněny, pak jsme si s chutí výskli a nosili hlavu nahoru.“

Při tom ale při vši práci, kterou má, pomáhá dělat za humny taneční podium, aby si mladí mohli v neděli při dožínkách zatančit. A kdož ví, zda to nakonec nezkusí ještě sám. V obci totiž ještě nemají kulturní dům. Ale co není, může být. Chuti k práci nechybí ani starším, ani mladším, a to je hlavní podmínka.

Jen ale neusnout na vavřínech, ale raději být s docíleným stále tak nespokojeni jako s. Mauler. Chtít stále víc a lepší a tím dávat příklad druhým. Hledět se tak co nejdříve vyrovnat svému vzoru, sovětským kolchozníkům, kterým nestačí, že žijí v údobí socialismu — ale spějí výš, ke komunismu, ideálu všech, kteří věří v nový lepší a šťastnější život. V život bez válek, v život ve věčném míru a porozumění mezi národy. A pro takový život náš a příštích pokolení je radostné pracovat a bojovat. Nejen pro nás, ale i příkladem pro ty národy, které ještě žijí v otroctví kapitalismu. I jim jednou vyjde slunce na východě.

Antonín Šíma, Jednota K. Vary

Popisy českých osad na Volyni — Dembrovka

1. pokračování

František Bobek

Jistě není bez zajímavosti, které rodiny byly v obci usídleny a které jsou nyní hodně rozprášený po celé naší vlasti, odkud jejich předkové odešli a do níž se většinou s armádou gen. Svobody nadšeně vrátily. Lásku k původní vlasti jim vštěpovali hlavně dědové a báby, ale i rodiče.

Následující rodiny obývaly až do návratu do staré vlasti v Dembrovce:

Kadlec Frant., Kadlec Bohumil, Šťastný Vladimír, Jirsáková Emilie, Šrek Vladimír, Chyja Josef, Kočina Vladimír, Vegricht Josef, Vegricht Václav, Bačovský Vladimír, Kopecký Miloslav, Kubáček Jan, Samec Vladimír, Šrek Petr, Samec Josef, Samcová Marie, Kadlec Josef, Vik Václav, Kubáček Antonín, Moravec Josef, Dvořák Frant., Kubáček Václav, Samec Josef, Dragoun Stanislav (hospoda), First Vladimír, Zumr Josef, Zumr Vladimír, Havlíček Josef, Stryja Josef, Bačovský Josef, Dušek Viktor, Bačovský J., Krušina Vladimír, Krušina Teofil, Skalský Frant., Denisuk Vasil, Šrek Václav, Kubín Václav, Moravcová Milada, Kubín Josef, Hamáček Václav, Dvořák Josef, Zumr Václav, Hamáček Rudolf, Zatrpa Josef, Drnka Vladimír, Václavík Karel, Barfajt Vladimír, Skalský Václav, Hamáček Jan, Hamáček Vladimír, Moravec Václav, Pala Vladimír, Skalský Josef a Moravec Josef.

Mimo tyto rodiny byla tu ještě tři stavení, a to škola, hasičské skladiště a Hamáčková kovárna.

Za sousedy měla Dembrovka mimo Čechy Ukrajince. Nejbližší byli v ukrajinské Housvici. S těmito domorodci žili osadníci v dobrém přátelském styku. Chodovali ke krajanům na návštěvu a tito jim zase pomáhali hlavně hospodářskými stroji. Byli vlastně jejich učitelé v polním hospodářství. Na první pohled se poznalo, kde Ukrajinci mají za sousedy Čechy. Nejen na polích, ale i na „chatích“. Sňatky však přes veškeré přátelství mezi sebou neuzavírali.

Tak žila Dembrovka spokojeně až do r. 1914, kdy vypukla válka s Rakouskem a Německem. Rakouská vojska se tehdy přiblížila ke vsi až na 12 km. Granáty a šrapnery se trhaly již na pozemcích Dembrovky. Nastal zmatek. Lidé sebrali nejpotřebnější věci a počali utíkat. Něco zakopávali do země a často po návratu nevěděli,

kam v rozčilení věci zakopali. Tak ku příkladu krajan Václavík zakopal obilí a úkryt našel teprve tehdy, až se začalo obilí, které v zemi vzklíčilo, na místě úkrytu zelenat.

Na štěstí po dvou dnech rakouské vojsko odstoupilo a všichni se vrátili zpět. Pak navštěvovala Dembrovku jen vojska ruská, táhnoucí na frontu. Nejzvrůvější boje byly u Dubna.

Po válce se mnoho změnilo. Až do ní, tvořila Dembrovka s českou Hrušvicí jednu obec. Měly společného starostu, finance, správu, společný hřbitov a školu. Dětem bylo velmi za těžko, zvláště v zimě, nebo v dobách dešťů, kdy je tu strašného bláta, docházeti do Hrušvice. Krátce: Dembrovka se oddělila od Hrušvice a prohlásila se jako samostatná obec.

Po dobu války měla také hodně starostí, ježto vlády se tehdy hned po první revoluci tu měnily. Původní ruská carská vláda přešla na vládu ukrajinskou a to hned dvojí. Trpěly tím zejména finance, ježto každá vláda vydávala svoje papírové peníze a peníze předešlé vlády vůbec bez náhrady padly. Byly to malované papírky.

Po první válce připadla Dembrovka Polsku.

Ještě za války počali se občané starati o českou školu. A také ji o vánocích v r. 1917 dostali.

Prvním učitelem byl pisatel tohoto článku.

Škola, poněvadž pro ni nebylo ještě budovy, byla umístěna v soukromém domě krajana zámečníka Hamáčka.

Ve škole nebylo nic. Jen tabuli sehnali v Hrušvici a nějakou lavici. Křidu za Dembrovkou nakopali a hadr na utírání tabule dala pí Hamáčková. To byly veškeré pomůcky. Později se sehnal hektograf, a to již byla veliká vymoženost. Tiskl jsem na něm celé články.

Hlavní pracovník na tomto článku, krajan Vladimír Šrek ve svém náčrtku obce píše o mně: „Do Dembrovky se dostal učitel z válečných zajatců Frant. Bobek. (Tu poznamenávám, že jsem již nebyl válečným zajatcem, ale legionářem I. pl. Mistra Jana Husa.) Dále píše: Byl to dobrý Čech a vlastenec a jeho snahou bylo povznést kulturně jak školní mládež, tak i dospělé. Zařídil dosti bohatou kni-

hovnu obecní, učil mládež české tance, hrál divadla a založila se odbočka České matice školské. Škoda, že pan učitel nebyl u nás dlouho a že brzy po uzavření míru spěchal do osvobozené vlasti.“

Práce ve škole byla ovšem namáhavá, ale těšila. Zvláště když rozumní občané školu jak jen mohli podporovali. Budiž jim zde vzdána čest!

Na některé pomůcky přispíval čistý výtěžek hlavně z divadel, která se hrála v sále u Krbečů v Hrušvici, ale i v přírodě v Dembrovce. Výběr her pro starší ochotníky nedal tolik práce. Tu a tam se našla divadelní kniha pěkné vlastenecké hry. Horší, ba zlé, to bylo s hrami pro mládež. Nesehnal jsem českou hru pro ni ani v Kyjevě ani v Leningradě. Konečně mi přišla do ruky hra Kvapilova „Princezna Pampeliška“, o všem přeložená do ruštiny. Nezbylo mi tedy nic jiného, než ji znovu přeložit do češtiny. Přeložil jsem ji ovšem tak, abych ji s dětmi mohl hrát. Více jsem nesehnal. Nezbylo tedy nic jiného, než že jsem sedl a napsal divadelní hru sám. Tak na Volyni povstala a první byla hrána moje pohádka „Maruška a 12 měsíců“, která později i v naší vlasti byla na školách hojně hrána. Vždyť knížka vyšla ve dvou vydáních.

Knihy pro obecní knihovnu jsem do Dembrovky zaslal až z vlasti. Poslal jsem celkem 584 svazky. Jak mi známo, četlo se po mém odchodu hodně. Když se krajané odhodlali vrátit se do staré vlasti, rozdělili knihovnu mezi sebe, aby nepřišla úplně nazmar.

Divadla po mém odchodu se pěstovala hojně dále. Cvičili je p. Denisuk a K. Václavík. Hlavní jejich ochotníci byli Václav Kadlec, Josef Stryja, Vl. Palla, Jar. Samec, Jos. Zumr, Josef Hamáček, Vlad. Barseit, Václav Šrek, Anna Havlíčková, Anna Zumrová, Věra Krušinová a jiní.

Po prvním učiteli Fr. Bobkovi přišel rovněž český učitel, a to Libánský z Kvasilova. Když připadla po válce Volyně Polsku, nebyli tehdy Češi u germanofilské vlády, jak se později ukázalo, v lásce. Libánského uvěznili a pak popravili za jeho socialistické smýšlení.

Pokračování



Matěj oznamovatel

BLAHOPRÁNÍ



Dne 12. září oslavili **Josef a Anna Krejbichovi** z Kvasilova na Volyni svoji stříbrnou svatbu. Přejeme jim při této příležitosti do dalších mnoha let společného života hodně zdraví a spokojenosti.

Ředina Židlických a ostatní příbuzní



Dne 1. října 1951 dožila se naše drahá maminka, babička a prababička **Frančiška Jirkovská** z Mradic požehnaného věku 84 let.

Jako tříleté dítě odejela s rodiči na Volyn, kde pobývala až do svého 80. roku. Své stáří prožívá opět klidně a spokojeně ve své vlasti a dosud se těší dobrému zdraví.

Do dalších let jí přejeme, aby tu s námi ještě dlouho zůstala a radovala se ze všech svých životních úspěchů.

Děti, vnuci a pravnucci



Dne 5. října t. r. dožíví se naše drahá maminka, babička a prababička **Marie Kozlovská** z Kvasilova na Volyni požehnaného věku 71 let. — hodně zdraví a síly do dalších mnoha let přejí

děti, vnuci a pravnucci



Dne 4. října t. r. se dožila pí **Antonie Pokorná** svých šedesátých narozenin.

Drahá maminko, do dalších mnoha let přejí hodně zdraví a spokojenosti

Vaše děti, snachy, zeť a vnuci

OZNÁMENÍ



S nezměrnou bolestí v srdci oznamujeme, že 25. června 1951 zemřel v nemocnici v Ústí n. L. na následky válečných útrap **Josef Blázek**, nar. 20. 3. 1909 v Rovně na Volyni.

K jeho čerstvému hrobu na městském hřbitově v Zateci zalétají stále naše smutné vzpomínky.

Věnujte mu i vy, kdož jste ho znali a měli rádi, vzpomínku s námi.

Matka a známí



S bolestí v srdcích a se slzami v očích oznamujeme všem přátelům a známým, že odešel navždy ve věku 30 let náš milovaný manžel a otec **Míša Karabec** z Moldavy na Volyni.

Zahynul tragicky dne 9. srpna 1951 při automobilové nehodě. Po dlouhé pouti cizinou našel věčný odpočinek ve vlasti na hřbitově v Hněvotíně.

Spí sladce, drahý manželi a otče! V našich srdcích budeš žít stále. — Kdož jste jej znali, věnujte mu s námi tichou vzpomínku.

Truhlíci manželka a děti

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Vedoucí redaktor **Jaroslav Chudoba**. Redakce a administrace: Zatec, nám. Velké říjnové revoluce 155, telefon 550. Tisknou Krušnohorské tiskárny, národní podnik, závod Chomutov, telefon 13. Dohledací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1951 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 728301, Okresní spořitelna a záložna Zatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268